

[Justitsministeren.]

tiet for at blive fremstillet for Retten, var der løsladt en enkelt eller to i Grundlovsforhøret, som man inden for Modstandsbevægelsen mente ikke skulde have været løsladt. Det kan nu være, hvad det vil, men der skete ikke andet, end at en større Styrke af den lovligt bestaaende Modstandsbevægelse henvendte sig, ikke paa Politistationen, for der havde de ikke noget at gøre, men paa det Sted, hvor alle de internerede opholdt sig, for at snakke om, hvad det var for nogle, der blev fremstillet for Retten. Forholdet var jo det, at for Retten skulde først fremstilles de Folk, der kunde straffes efter den gældende Straffelov, saa at de kunde komme i Grundlovsforhør, som de skulde, medens de, der skulde løslades, fordi de var taget paa et for spinkelt Grundlag eller maaske endda ved en Fejl, skulde løslades hurtigst muligt, og af Modstandsbevægelsen selv. Der blev altsaa talt om Spørgsmaalene, Misforstaaelserne oplystes og opløstes, og en enkelt løsladt blev sat fast igen, fordi man fik et mere haandfast Materiale af Beskyldninger at forelægge Dommeren. Men nogen Krænkelse af nogen af de trufne Aftaler, eller nogen Krænkelse af Retssikkerheden, det er der, efter de Beretninger jeg har faaet derom — og som jeg i øvrigt har faaet gennem Politiet i Aalborg —, ikke Tale om.

Det ærede Medlem Hr. Malchau gjorde ogsaa en Bemærkning om det Spørgsmaal, hvorfor man ikke forelagde Straffelovsforslaget straks. Det Spørgsmaal har jeg allerede besvaret: Det er, fordi man faktisk ikke behøvede dette Tillæg til Straffeloven straks, man havde Straffelov nok til at foretage Anhøldelser i Borgerlig Straffelov.

Jeg vender mig derefter til den Forespørgsel, som blev stillet af det ærede Medlem Hr. Lannung, om de tre Arrestationer. Efter at jeg fra denne Talerstol havde givet de Oplysninger, som jeg gav før, og som rummede det, jeg indtil da havde kunnet faa oplyst, har jeg faaet en yderligere Meddelelse, hvorefter det ser noget anderledes ud. Der er foretaget de tre Anhøldelser eller Interneringer, hvad man vil kalde det, som er nævnt, og de er foretaget af to Grupper inden for den Del af Modstandsbevægelsen, som skulde være stillet til Raadighed for Anhøldelser. Men de har ikke haft nogen som helst Bemyndigelse til at foretage Anhøldelserne, idet de kun maa foretage Anhøldelser under Ledelse af Politiet og under Ansvar af en ansvarlig Politimand; de paagældende er gaaet ud paa egen Haand og har ikke haft nogen Politimand med.

Det viser sig, de har ment, at Politiets Anhøldelser foregik efter et forkert Princip, og at de burde sikre sig disse tre Medborgere. Det, som stadig hedder Arrestationsudvalget — jeg sagde før, at det arresterer ikke nogen, men det er det Navn, det har beholdt —, er skredet ind imod dem og har forklaret dem, at de har handlet i Strid med deres Instrukser. De internerede er derefter blevet løsladt, men dog paa visse Betingelser. Det er oplyst, at de har løsladt Generaldirektør Knutzen og Fængselsinspektør Cai Jensen mod Bevogtning i deres Hjem, medens derimod tidligere Justitsminister Thune Jacobsen, som protesterede imod Bevogtning, er blevet løsladt, vistnok uden Betingelser. Andre Betingelser for Løsladelse er ikke stillet.

Det er de Oplysninger, jeg har faaet nu. Den Løsning paa Affæren er ikke i Orden, Spørgsmaalet er fortsat løbende, og jeg er ikke i Tvivl om, at det skal finde sin Løsning. Der er begaaet en Fejl af de to Grupper, og hvilke Følger det fører med sig, er et Spørgsmaal for sig, det skal jeg ikke tage Stilling til her. Men der vil i første Række blive skredet ind over for dem, som de paagældende staar til Ansvar for, og som er deres foresatte.

Saa vidt mig bekendt — og jeg hører dog vist nok alt, hvad der sker af den Slags — er i Tiden siden den 13. Maj, da Politiet traadte i Virksomhed igen, disse tre Anhøldelser i Dag de eneste Tilfælde af Overgreb, de eneste Tilfælde, hvor de klare Linier, som er lagt fast ved Aftale mellem Regeringen og Modstandsbevægelsen, er blevet overtraadt. Mere er jeg i dette Øjeblik ikke i Stand til at sige om Sagen, men den vil i allerhøjeste Grad have min Opmærksomhed.

Jeg haaber, at jeg hermed har besvaret de Spørgsmaal, som det ærede Medlem har stillet mig.

Steincke: Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans Besvarelse af de af mig stillede Spørgsmaal og skal ikke paa dette Trin af Forhandlingerne fremsætte yderligere Bemærkninger. Det er dog ikke nogen Tilfældighed, at vistnok samtlige ærede Ordførere har lagt den store Vægt, de har, paa Betydningen af, at dette Straffelovsforslag er fremsat saa sent. Jeg skal ikke opholde mig ved den historiske Redegørelse, men jeg maa dog tilføje en Ting: at naar det ærede Medlem af Folketinget Hr. Hasle gaar saa langt ud i sin Glæde, og naturligvis berettigede Glæde, over den nye Justitsminister, at han siger: „Det var